

Usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 07.09.2000, sp. zn. 4 To 695/2000

Číslo: 45/2001

Právní věta:

Trestný čin podílnictví podle § 251 tr. zák. je trestným činem úmyslným. Tento úmysl pachatele se vyžaduje ve vztahu k okolnosti, že věc byla získána trestným činem. Měl-li být tento trestný čin krádeží podle § 247 odst. 1 písm. e) tr. zák., musí být podílníkovi prokázána i vědomost o skutkových okolnostech naplňujících formální znaky tohoto trestného činu, tedy vědomost, že jeho pachatel byl za takový čin v posledních třech letech odsouzen nebo potrestán.

Soud: Krajský soud v Českých Budějovicích

Datum rozhodnutí: 07.09.2000

Spisová značka: 4 To 695/2000

Číslo rozhodnutí: 45

Číslo sešitu: 7-8

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Podílnictví

Předpisy: 140/1961 Sb. § 4

b)

§ 251 odst. 1 písm. a)

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Krajský soud v českých Budějovicích k odvolání obžalovaných částečně zrušil rozsudek Okresního soudu ve Strakonicih ze dne 27. 6. 2000 sp. zn. 3 T 18/2000 ve výroku o vině i trestu a znovu rozhodl tak, že za trestné činy krádeže podle § 247 odst. 1 písm. b), e), odst. 2 tr. zák., porušování domovní svobody podle § 238 odst. 1, 2 tr. zák. a poškozování cizí věci podle § 257 odst. 1 tr. zák., ohledně nichž zůstal napadený rozsudek u obou obžalovaných nedotčen, a za trestný čin krádeže podle § 247 odst. 1 písm. e) tr. zák., ohledně něhož zůstal napadený rozsudek nedotčen ohledně obžalovaného Z. G., uložil oběma obžalovaným úhrnné tresty odnětí svobody, a to obžalovanému Z. G. na 18 měsíců a obžalovanému V N. na 20 měsíců, a zařadil je do věznice s ostrahou. Obžalovaného Z. G. a V. N. zprostil obžaloby, kterou jim bylo kladeno za vinu, že v období od 23. 10. 1999 do 8.20 hod. dne 27. 10. 1999 byli ubytováni v hostinci v obci M. a stravovali se společně s D. P. a P. M., přičemž věděli, že peníze na ubytování a stravování byly získány z prodeje věcí, které D. P. odcizil v obchodech v S. a okolí, čímž měli spáchat trestný čin podílnictví dle § 251 odst. 1 písm. b) tr. zák., neboť tento skutek není trestným činem. Jinak zůstal napadený rozsudek nedotčen.

Z odůvodnění:

Obžalovaní Z. G. a V. N. byli napadeným rozsudkem uznáni vinnými

I. obž. Z. G. a obž. V. N. společně

1. v době od 23.00 hodin dne 22. 10. 1999 do 01 .00 hodin dne 23. 10. 1999 nejprve v restauraci v P. vzali J. F. z kabelky vypadlé klíče od osobního automobilu zn. Škoda 120 v hodnotě 7900 Kč a krátce poté v P. tento automobil odcizeným klíčem otevřeli a odjeli s ním v úmyslu přisvojit si jej ke škodě jeho majitelky J. F.,

2. v blíže nezjištěné době od 23. 10. 1999 do 26. 10. 1999 po neúspěšné snaze vylomit vstupní dveře rozbili skleněnou výplň okna chaty v chatové oblasti poblíž obce N., otevřeli okno, vnikli dovnitř a odcizili přenosný televizor v hodnotě 150 Kč, dalekohled v hodnotě 350 Kč, elektrický vysoušeč vlasů v hodnotě 100 Kč, a tímto jednáním způsobili majiteli Ing. J. H. odcizením věcí celkovou škodu ve výši 600 Kč a poškozením dveří a okna škodu ve výši 1310 Kč,

3. v blíže nezjištěné době od 23. 10. 1999 do 16.00 hodin dne 25. 10. 1999 nejprve vyrazili dveře od sklepních prostor chaty v chatové oblasti poblíž obce N., vnik-li dovnitř a odcizili elektrickou sekačku v hodnotě 1000 Kč; poté ještě rozbili skleněnou výplň, okna a tímto jednáním způsobili majiteli věcí F. V. odcizením věcí škodu ve výši 1000 Kč a poškozením dveří a okna škodu ve výši 4200 Kč,

4. v blíže nezjištěné době od 23. 10. 1999 do 10.00 hodin dne 24. 10. 1999 v zahrádkářské kolonii poblíž obce R. prostříhli pletivo zahrady, jejíž majitelem je M. P., a vypáčili petlici u dveří stavební buňky umístěné na zahradě a ze stavební buňky odcizili věci v celkové hodnotě 2480 Kč a poškozením pletiva způsobi-li škodu ve výši 1000 Kč,

5. v blíže nezjištěné době od 17.00 hodin dne 24. 10. 1999 do 16.00 hodin dne 26. 10. 1999 pravděpodobně přešli 180 cm vysoký plot u zahrady umístěné poblíž obce R., jejímž majitelem je M. J., vnikli na zahradu a z kotečů, které jsou umístěny na zahradě, odcizili 15 králíků plemen Kalifornský a Novozélandský bílý v celkové hodnotě 2700 Kč,

úhrnem svým pokračujícím jednáním popsaným v bodech I/1-5 způsobili odcizením věcí škodu ve výši 14 680 Kč a poškozením věcí škodu ve výši 6510 Kč, přestože Z. G. byl mimo jiné za trestný čin krádeže podle § 247 odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. zák. na základě pravomocného rozsudku Okresního soudu v Mostě ze dne 22. 12. 1994 sp. zn. 1 T 734/94 potrestán úhrnným nepodmíněným trestem odnětí svobody v trvání 38 měsíců, který vykonal dne 7. 5. 1997; V. N. byl mimo jiné za trestný čin krádeže podle § 247 odst. 1 písm. b), c), odst. 2 tr. zák. na základě pravomocného rozsudku Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 19. 4. 1995 sp. zn. 6 T 51/95, který nabyl právní moci dne 1.9. 4. 1995, potrestán úhrnným nepodmíněným trestem odnětí svobody v trvání 3 let, který vykonal dne 23. 7. 1997,

II. obž. Z. G. a obž. V. N. v období od 23.10.1999 do 8.20 hodin dne 27. 10. 1999 byli ubytováni v hostinci v obci M. a stravovali se společně s D. P. a P. M., přičemž věděli, že peníze na ubytování a stravování byly získány z prodeje věcí, které D. P. odcizil v obchodech v S. a okolí,

III. obž. Z. G. sám dne 29. 9. 1999 kolem 09.30 hodin v prodejně potravin D. v M. vzal z regálu dvě litrové láhve likéru Becherovka v celkové hodnotě 488 Kč, ukryl je pod svetem a nezapltil a způsobil tak společnosti D. škodu ve výši 488 Kč, přestože byl mimo jiné za trestný čin krádeže podle § 247 odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. zák. na základě pravomocného rozsudku

Okresního soudu v Mostě ze dne 22. 12. 1994 sp. zn. 1 T 734/94 potrestán nepodmíněným trestem odnětí svobody v trvání 38 měsíců, který vykonal dne 7. 5. 1997.

Popsané jednání obžalovaných okresní soud právně kvalifikoval v bodě I. jednak jako trestný čin krádeže podle § 247 odst. 1 písm. b), c), odst. 2 tr. zák., jednak (v bodech I./2-3) jako trestné činy porušování domovní svobody podle § 238 odst. 1, 2 tr. zák. a poškozování cizí věci podle § 257 odst. 1 tr. zák. V bodě II. společné jednání obžalovaných posoudil jako trestný čin podílnictví podle § 251 odst. 1 písm. b) tr. zák. Jednání obžalovaného Z. G. v bodě III. kvalifikoval jako trestný čin krádeže podle § 247 odst. 1 písm. e) tr. zák. Za to oběma obžalovaným uložil úhrnné nepodmíněné tresty odnětí svobody, a to obžalovanému Z. G. na 2 roky a obžalovanému V. N. na 21 měsíc, pro jejichž výkon je oba zařadil do věznice s ostrahou. Současně jim uložil za povinnost zaplatit společně a nerozdílně na náhradě způsobené škody poškozeným: pojišťovna K. (za poškozeného Ing. J. H.) částku 1910 Kč, M. P. I. 195 Kč a M. J. 2700 Kč. Poškozeného Ing. J. H. odkázal s uplatněným a nepřiznaným nárokem na řízení ve věcech občanskoprávních a na toto řízení odkázal se zbytkem nepřiznaného nároku i poškozenou pojišťovnu K. v Č.

Proti tomuto rozsudku podali včas odvolání oba obžalovaní. Obžalovaný Z. G. ve světu písemném odvolání uvedl, že má námítky proti výši uloženého trestu odnětí svobody. Také obžalovaný V. N. své odvolání směřuje do výše trestu a do kladené viny. Toto jeho odvolání posléze rozvedl jeho obhájce a namítl v něm, že obžalovaný neměl v úmyslu přisvojit si osobní automobil zn. Škoda 120 majitelky J. F. Opakoval svou dřívější obhajobu, že automobil jim J. F. půjčila včetně dokladů od vozidla. Je proto přesvědčen, že v tomto jednání mohlo být jeho jednání posouzeno toliko jako trestný čin neoprávněného užívání věci. Obžalovaný popřel i to, že by měl vědomost, jakým způsobem nejednotlivé věci dostaly do dispozice spoluobžalovaného Z. G. v případech popsanych pod body I./2.-5. výroku rozsudku. Nemohl tedy naplnit skutkovou podstatu trestného činu krádeže ani u trestného činu porušování domovní svobody a ani trestného činu poškozování cizí věci. Nevěděl ani o tom, že D. P. získal trestnou činností finanční prostředky, která by následně byly použity na úhradu ubytování a stravování, ani nevěděl, jaká je hodnota jím odcizených věcí a zda tato hodnota naplňuje znak trestného činu krádeže (bod II. výroku rozsudku). V závěru podaného odvolání proto navrhl, aby krajský soud napadený rozsudek zrušil, zprostil jej obžaloby, a pro případ, že jej shledá vinným, uložil mu mírnější trest odnětí svobody.

Krajský soud v Českých Budějovicích podle ustanovení § 254 odst. 1 tr. ř. přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, přezkoumal správnost postupu řízení, které mu předcházelo, přihlížel přitom i k tomu, zda nedošlo k vadám, které odvoláními výslovně vytyčány nebyly, a dospěl k těmto závěrům:

Samotné řízení před okresním soudem proběhlo bez podstatných vad. Okresní soud v pečlivě prováděném dokazování vyslechl nejen oba obžalované, ale jako svědky prakticky všechny poškozené, provedl i všechny další pro posouzení věci potřebné a nezbytné důkazy, čímž si vytvořil náležité předpoklady pro hodnocení všech důkazů jednotlivě i v jejich vzájemných souvislostech a následně pro skutková zjištění, o nichž nejsou důvodné pochybnosti. Z tohoto pohledu není dokazování třeba doplňovat, stejně jako není zapotřebí některé z již provedených důkazů opakovat. Ostatně v tomto směru žádný z odvolatelů návrh ani nepodal.

V obsáhlém odůvodnění napadeného rozsudku se soud prvního stupně takřka o všech provedených důkazech zmínil a podrobně je rozvedl. Není proto nutné na tomto místě znovu jednotlivé důkazy a jejich obsah opakovat. Stejně tak stačí pouze odkázat na způsob hodnocení všech provedených důkazů v jednotlivých pasážích odůvodnění rozsudku, neboť odvolací soud se s tímto hodnocením ztotožňuje. Stačí proto jen zdůraznit, že pro přímý úmysl obou obžalovaných zmocnit se trvale cizího motorového vozidla svědčí nejen jejich původní výpovědi, ale i výpověď poškozené J. F. a v neposlední řadě i doba a způsob používání osobního automobilu. Soud prvního stupně obžalovaným

právem neuvěřil, že měli vozidlo od poškozené zapůjčené, stejně jako jim důvodně neuvěřil, že vozidlo chtěli jen přechodně používat. K jeho přesvědčivým úvahám je pak ještě třeba dodat, že toto jejich zlodějské počínání je třeba dát do kontextu s celkovým jejich jednáním v poslední dekádě října 1999. Právě v době, kdy se zmocnili jejího motorového vozidla, se dopouštěli dalších zlodějských útoků, a právě odcizené motorové vozidlo využívali k cestám do míst, kde jednotlivé dílčí útoky páchali. Obdobně nelze nevidět, že souzené trestné činnosti se dopouštěli přesto, že pro obdobnou majetkovou trestnou činnost byli v minulosti soudně trestáni.

Okresní soud svá skutková zjištění správně postavil na výpovědi obžalovaného Z. G. nejen v hodě I/1., ale i v bodech I/2.-5. Třebaže tento obžalovaný jednotlivé útoky spáchal osobně a sám, když násilím vnikal do jednotlivých objektů a v nich odcizoval věci popsané ve výroku rozsudku, je třeba na jednání obžalovaného N. nahlížet jako na spolupachatele ve smyslu § 9 odst. 2 tr. zák. Ten totiž hlavního pachatele dopravoval na místo činu, nedaleko odtud na něho čekal, posléze mu pomáhal odcizené věci naložit do osobního automobilu a nakonec tyto věci i spolupachatele z místa činu odvážel. Jejich spolupráce v tomto směru šla tak daleko, že se oba obžalovaní podíleli na realizaci odcizených věcí (jejich prodeji v zastavárnách či soukromým osobám), tím spíše je třeba dovozovat vědomost obžalovaného N. o zlodějských útocích spoluobžalovaného, a tím spíše je třeba činit závěr o jejich společném jednání. Nemůže být přitom rozhodující, že pouze jeden z nich vykonával tzv. černou práci, zatímco druhý přímě vloupání a odcizování věcí neprováděl.

Škoda, kterou oba obžalovaní způsobili v bodě I. přísným odcizením věcí, dosáhla výše 14 680 Kč, poškozením věcí pak způsobili další škodu ve výši 6510 Kč. Z hlediska ustanovení § 89 odst. 11 tr. zák. a nařízení vlády bývalé ČSFR č. 464/1991 Sb. jde v prvním případě o škodu nikoliv malou a ve druhém případě o škodu nikoliv nepatrnou. Ve smyslu ustanovení § 89 odst. 14 tr. zák. se dopustili jednotlivých útoků vloupáním, neboť vnikali do uzavřeného prostoru překonáním uzamčení nebo jiné jistící překážky s použitím síly. Oba se tohoto jednání dopustili přesto, že v nedávné minulosti byli pro obdobné jednání soudně potrestáni a uložené nepodmíněné tresty odnětí svobody vykonali (obžalovaný Z. G. dne 7. 5. 1997, obžalovaný V. N. dne 23. 7. 1997). 1 to jsou okolnosti, které odůvodňují správnost použité právní kvalifikace trestnými činy krádeže dle § 247 odst. 1 písm. b), e), odst. 2 tr. zák., porušování domovní svobody dle § 238 odst. 1, 2 tr. zák. a poškozování cizí věci dle § 257 odst. 1 tr. zák.

Z těchto podstatných důvodů zůstal napadený rozsudek v bodě 1. výroku nedotčen. Stejně tak nedotčen zůstal po rozhodnutí odvolacího soudu výrok napadeného rozsudku pod bodem III. Obžalovaný Z. C. se k tomuto útoku ze dne 29. 9. 1999 doznal, a přestože způsobená škoda, která byla náležitě vyčíslena samotným poškozeným ve výši 488 Kč, by jinak odůvodňovala právní kvalifikaci jen jako přestupku, je posouzení tohoto jednání jako trestného činu krádeže podle § 247 odst. 1 písm. e) tr. zák. odůvodněno tím, že obžalovaný se jej dopustil přesto, že dne 7. 5. 1997 vykonal nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 38 měsíců, rovněž pro trestný čin krádeže (tehdy podle § 247 odst. 1 písm. b/, odst. 2 tr. zák.).

Naproti tomu nemohl obstát výrok napadeného rozsudku pod bodem II. Okresní soud v něm uznal oba obžalované vinnými, že v období od 23. 10. 1999 do 8.20 hodin dne 27. 10. 1999 byli ubytováni v hostinci v obci M. a stravovali se společně s D. P. a P. M., přičemž věděli, že peníze na ubytování a stravování byly získány z prodeje věci, které D. P. odcizil v obchodech v S. a okolí.

Způsob, jakým okresní soud tento skutek popsal, svědčí o tom, že převzal neúplné a nepřesné znění obžaloby, ze které rovněž nevyplývalo, jakou škodu měl D. P. způsobit a jak bylo jeho jednání právně kvalifikováno. Teprve z odůvodnění napadeného rozsudku se lze dočíst, že z trestního příkazu Okresního soudu ve Strakonicih ze dne 21. 1. 2000 vydaného ohledně D. P. a P. M. v této věci, pravomocného dnem 5. 2. 2000 ohledně odsouzeného P. a 9. 2. 2000 ohledně odsouzené M., je zřejmé, že jím byl D. P. odsouzen za to, že ve čtyřech případech v období od 23. do 26. 10. 1999 v

obchodech odcizil věci v hodnotě 1675,80 Kč, přestože za obdobný trestný čin byl již v minulosti odsouzen, a dále zase v době od 23. do 27. 10. 1999 v době, kdy byl ubytován rovněž v obci M. společně s dalšími spoluobviněnými se podílel na užívání toho, co bylo opatřeno za věci pocházející z krádeží obžalovaného G. a N. Za trestný čin krádeže podle § 247 odst. 1 písm. c) tr. zák. a trestný čin podílnictví podle § 251 odst. 1 písm. h) tr. zák. byl D. P. odsouzen k trestu odnětí svobody na 6 měsíců nepodmíněně se zařazením do věznice s ostrahou.

K úvahám o právní kvalifikaci jednání obžalovaných G. a N. okresní soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že se obžalovaný G. velmi stručným způsobem doznal, obžalovaný N. se hájil, že nevěděl o původu věcí, z jejichž prodeje v té době žili. Tato jeho obhajoba neobstojí. Sám zmínil, že všichni byli bez finančních prostředků, přitom je z výpovědi svědka L. i samotného obžalovaného N. zřejmé, že za sekačku, kterou prodali svědkovi L. za 1500 Kč, za králíky, jejichž prodejem bylo získáno 1200 Kč, již získali hodnotu 2700 Kč, přičemž se dále zmínil o tom, že ve dvou až třech případech D. P. a P. M. odcházeli nakupovat, přičemž nikdo z nich v té době nepracoval, neměl finanční prostředky, a proto bylo zřejmé, že pokud tyto osoby přinášejí nějaké věci či potraviny, musí pocházet z trestné činnosti, a pokud i z prodeje těchto věcí bylo hrazeno ubytování, stejně jako z prodeje věcí přinesených obžalovaným G., věděl i obžalovaný N. o tom, že věci pocházejí z trestné činnosti, a jestliže se v rámci stravování a ubytování dílem on podílel na těžení z věcí, tedy finančních prostředků, které byly za prodej uvedených věcí získány, dopustil se i on jednání podílnického, tedy trestného činu podílnictví podle § 251 odst. 1 písm. b) tr. zák.

Citované úvahy okresního soudu nelze považovat za správné a zákonné. V obecné rovině je třeba uvést, že trestného činu podílnictví podle § 251 odst. 1 tr. zák. se dopustí ten, kdo ukryje, na sebe nebo jiného převede anebo užívá

- a) věc, která byla získána trestným činem spáchaným jinou osobou, nebo
- b) to, co za takovou věc bylo opatřeno.

Aniž by bylo třeba rozvádět celou obsáhlou judikaturu k tomuto trestnému činu, přece jen je třeba zdůraznit, že věc musí být získána trestným činem jiné osoby než podílníka. Proto pachatel, spolupachatel nebo účastník na trestném činu, který ukryje, na sebe nebo na jiného převede anebo užívá věc tímto trestným činem získanou, nedopouští se trestného činu podílnictví ve vztahu k této věci (srov. např. rozh. č. 50/1972, 62/1973 a 5/1993 Sb. rozh. (rest.).

Již z uvedeného je zřejmé, že okresní soud při svých úvahách pochybil, pokud uvažoval s hodnotou 2700 Kč, kterou měli obžalovaní G. a N. získat prodejem věcí (sekačky a králíků), které sami odcizili. Jestliže toto jejich jednání byl zahrnuto jako jeden z dílčích útoků do trestného činu krádeže podle § 247 odst. 1 písm. b), e), odst. 2 tr. zák., nemohlo být znovu pojato do úvah o naplnění formálních znaků trestného činu podílnictví podle § 251 odst. 1 písm. h) tr. zák. Pak ovšem okresní soud v rámci úvah o této právní kvalifikaci mohl přihlížet jen k částce 1675,80 Kč, kterou měl jako škodu způsobit trestným činem krádeže podle § 247 odst. 1 písm. e) tr. zák., jímž byl pravomocně uznán vinným, odsouzený D. P. Jen na takové škodě totiž oba odvolatelé mohli svým podílnickým jednáním participovat.

Právě uvedená výše škody 1675,80 Kč měla okresnímu soudu signalizovat potřebu zevrubněji se zabývat otázkou právní kvalifikace. S ohledem na ustanovení § 89 odst. 11 tr. zák. a stále účinné nařízení vlády bývalé ČSFR č. 464/1991 Sb. se totiž škodou nikoli nepatrnou rozumí škoda dosahující nejméně nejnižší měsíční mzdy stanovené citovaným nařízením vlády, tedy částka 2000 Kč. Škoda způsobená jednáním pravomocně odsouzeného D. P. této částky nedosahuje, proto by jeho jednání nemohlo být posouzeno jako trestný čin krádeže dle § 247 odst. 1 písm. a) tr. zák. Pokud bylo kvalifikováno jako trestný čin krádeže dle § 247 odst. 1 písm. e) tr. zák., pak jen proto, že tento

odsouzený byl již v posledních třech letech odsouzen nebo potrestán.

K tomuto faktu se měly vázat další úvahy okresního soudu. Trestný čin podílnictví je totiž trestným činem úmyslným, po subjektivní stránce se proto vyžaduje, aby podílník byl přinejmenším srozuměn (§ 4 písm. b/ tr. zák.) zejména s tím, že jde o věc získanou trestným činem, příp. o to, co za takovou věc bylo opatřeno. V daném případě se však tento alespoň eventuální úmysl obou odvolatelů musel vztahovat i k jejich vědomosti o tom, že odsouzený D. P. byl v minulosti soudně trestán pro majetkovou trestnou činnost.

Provedené důkazy svědčí pro závěr, že oba odvolatelé věděli o tom, že peníze, jimiž je hrazena strava a ubytování, pocházejí také z výtěžku trestné činnosti, již se dopustil odsouzený D. P. S tím totiž v rozhodném období několika dnů v poslední dekádě října 1999 bydleli v hotelích či ubytovnách na okrese Strakonice, znali jeho způsob života a velmi dobře věděli i o tom, že tento odsouzený chodí společně s další odsouzenou M. bez peněz „nakupovat“, takto „nakoupené“ zboží pod cenou prodává a z výtěžku hradí právě stravu a ubytování. Je proto evidentní, že oba odvolatelé věděli o tom, že takto opatřené peníze jsou věcí získanou trestným činem. Pro úplnost je jen třeba dodat, že soudní praxe připouští, aby podílník na sebe převedl peníze, které nejsou identické s penězi či věcmi, které byly získány hlavním trestným činem (srov. již cit. rozh. č. 5/1993 Sb. rozh. trest.).

Na druhé straně ale již provedené důkazy nemohou svědčit a ani nesvědčí pro závěr o tom, že oba odvolatelé o předchozí majetkově trestné činnosti odsouzeného D. P., která zakládala právní kvalifikaci jeho jednání jako trestného činu krádeže podle § 247 odst. 1 písm. c) tr. zák., věděli. Z výpovědí obou odvolatelů ani z výpovědi odsouzeného P. nevyplývalo, že by se před spácháním trestné činnosti blíže znali, naopak z výpovědi pravomocně odsouzené P. M. vyplynulo, že se nejprve seznámila na začátku října 1999 s D. P., posléze se 9. 10. 1999 seznámila s V. N. a dne 10. 10. 1999 poznala Z. G. Jestliže se odvolatelé před uvedenými daty blíže neznali s odsouzeným P., nelze ani dovozovat, že by měli jakoukoliv vědomost o jeho předchozích soudních postizích. Pak ovšem nelze dovozovat, že by jim byly známy skutkové okolnosti zakládající u odsouzeného P. shora uvedenou právní kvalifikaci.

Tyto úvahy vedly odvolací soud k závěru, že z hlediska subjektivní stránky u obou odvolatelů by bylo možno dovozovat jejich vědomost jen o tom, že obžalovaný P. se dopustil nezákonného jednání, které by mohlo být posouzeno s ohledem na výši způsobené škody jen jako odpovídající přestupek. Takové posouzení jeho jednání však nestačí pro dovození jednoho z formálních znaků trestního činu podílnictví podle § 251 odst. 1 písm. h) tr. zák. u některého, příp. u obou odvolatelů. Proto by se u nich mohlo jednat rovněž jen o přestupek, ne však o uvedený trestný čin.

Z těchto podstatných důvodů krajský soud po zrušení napadeného rozsudku ve výroku o vině pod bodem II. obžalované Z. G. a V. N. pro tam uvedený skutek a trestný čin zprostil obžaloby podle § 226 písm. h) tr. ř.

Jestliže odvolací soud částečně zrušil výrok o vině v napadeném rozsudku, musel současně zrušit u obou odvolatelů i výroky o trestech. Oběma pak musel znovu uložit tresty za shora uvedené trestné činy, ohledně nichž zůstal napadený rozsudek nedotčen. Při úvaze o jejich druhu a výši přihlížel ke všem těm okolnostem, které rozvedl v odůvodnění napadeného rozsudku již okresní soud. Přihlédl k rozsahu trestné činnosti obou obžalovaných, k četnosti jejich útoků v poměrně krátké době několika málo dnů, k jejich trestní minulosti i přístupu k projednávané věci a dospěl k závěru, že přiměřenými budou tresty uložené mírně pod polovinou zákonné trestní sazby.

S ohledem na to, že obžalované neuznal vinnými v tak velkém rozsahu, jak učinil soud prvního stupně, uložil jim tresty poněkud mírnější. Na rozdíl od okresního soudu však dospěl k závěru, že mírnější trest musí být uložen obžalovanému Z. G., neboť musí být náležitě vyjádřena polehčující

okolnost jeho doznání, zvláště když především na tomto jeho doznání okresní soud postavil svá skutková zjištění. Proto tomuto obžalovanému uložil trest odnětí svobody na 18 měsíců, zatímco obžalovanému V. N. na 20 měsíců.

U obou obžalovaných jde o tresty nepodmíněné, neboť zákonné podmínky pro jejich případný podmíněný odklad odvolací soud neshledal. Pro výkon trestu byli oba obžalovaní zařazeni podle § 39a odst. 2 písm. c) tr. zák. do věznice s ostrahou.

Rozhodnutím odvolacího soudu zůstal nedotčen výrok napadeného rozsudku o náhradě škody, neboť ten se vztahoval k nedotčeným výrokům o vině.